

Η μεταστροφή μου στην Ορθοδοξία.

Από το περιοδικό ΕΡΩ.

Μετά φόβου Θεού άλλα και με θερμή παράκληση προς τον Θεό να με φωτίσει να εκφράσω σωστά το πιο σημαντικό βίωμά μου, τη μεταστροφή μου στην Ορθοδοξία.

Ο παππούς μου, Ιταλός στην καταγωγή, από τη Σικελία, και αρχιτέκτονας στο επάγγελμα, βρέθηκε στην Κωνσταντινούπολη. Στα τέλη του 19ου αιώνα ο Σουλτάνος τον έστειλε στην Θεσσαλονίκη για να κτίσει δημόσια κτήρια. Στην Θεσσαλονίκη, η οποία ανήκε τότε στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, έζησε έως το τέλος της ζωής του. Ένα από τα οκτώ παιδιά του ήταν ο πατέρας μου. Κι εγώ γεννήθηκα στην Θεσσαλονίκη, όπου σπούδασα και δημιούργησα οικογένεια. Από παιδί προσπαθούσα να ανταποκρίνομαι στα θρησκευτικά μου καθήκοντα.

Καθώς φοιτούσα στο γαλλικό σχολείο Δελασάλ, η κατήχηση ήταν απαραίτητη, διότι την επιμέλεια του σχολείου την είχαν μοναχοί καθολικοί. Κάποια ημέρα κατέφθασε ένας καθολικός ιερέας και έκανε συζήτηση με έφηβους καθολικούς. Κάλεσαν κι εμένα. Κατά τη συζήτηση με ρώτησε αν θέλω να γίνω ιερέας. Απάντησα αρνητικά. Παρόλο που με συγκίνησε η πρόταση, αρνήθηκα.

Σπούδασα ιατρική στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και νυμφεύτηκα Ελληνίδα ορθόδοξη. Η αλήθεια είναι ότι δεν είχαμε προστριβές εξαιτίας της διαφορετικότητάς μας στο δόγμα. Μετά τον γάμο βρεθήκαμε στην Ελβετία, όπου άνοιξα ιατρείο. Εκεί αποκτήσαμε δύο κόρες, οι οποίες βαπτίστηκαν καθολικές. Συνολικά ζήσαμε στην Ελβετία ένδεκα χρόνια. Αποτέλεσμα της διαμονής μας στην Ελβετία ήταν να χαλαρώσουμε κάπως στα θρησκευτικά μας καθήκοντα. Ο φιλεύσπλαχνος Θεός όμως μας λυπήθηκε, μας κάλεσε κοντά Του, και μας υπενθύμισε ότι δίχως αγώνα θα μείνουμε εκτός νυμφώνος. Αλλά πώς μας κάλεσε, ας με φωτίσει ο Πανάγαθος να σας το μεταφέρω σωστά στην συνέχεια.

Έπειτα από ένδεκα χρόνια ξενιτιάς επιστρέψαμε στην πατρίδα. Κατοικία και ιατρείο στην Θεσσαλονίκη. Παρόλο που όλα πήγαιναν πολύ καλά, μετά από τέσσερα χρόνια αποφασίσαμε να εγκατασταθούμε στα Νέα Μουδανιά Χαλκιδικής. Αυτό έγινε, διότι μας συνέβη κάτι εντελώς ξαφνικό και ανεξήγητο. Και σήμερα ακόμη απορούμε. Προσωπικά όμως αναρωτιέμαι, αν δεν γινόταν όλα αυτά, πώς θα γνώριζα την Ορθοδοξία. Το σχέδιο όμως του Θεού προχωρούσε και μας έδειχνε τον δρόμο που έπρεπε να ακολουθήσουμε.

Εκείνο τον καιρό η παρουσία της Παναγίας άρχισε να γίνεται πιο αισθητή στο σπίτι μας με το εξής περιστατικό: Ο Θεός πήρε τη γιαγιά της συζύγου μου και στο σπίτι μας ήλθε η εικόνα της Παναγίας Οδηγήτριας. Την εικόνα ο παππούς της τη βρήκε με θαύμα, θαμμένη στην γη. Η σύζυγος μεγάλωσε με την παρουσία αυτής της εικόνας και έζησε κάποια θαύματά της και εν συνεχεία αισθανθήκαμε και οικογενειακώς τη χάρη Της. Η Παναγία Οδηγήτρια με τη χάρη Της και την πρεσβεία Της με βοήθησε να βάλω τέλος στην αναζήτησή μου, αν δηλαδή θα παραμείνω καθολικός ή θα μεταστραφώ στην Ορθοδοξία. Πώς έγινε αυτό, θα το δούμε πιο κάτω.

Οι κόρες μου φοιτούσαν στα μέσα του Δημοτικού Σχολείου. Για εκκλησιασμό τις πήγαινα, όσο ήταν δυνατόν, στην καθολική εκκλησία στην Θεσσαλονίκη. Για δε την εξομολόγηση ερχόταν καθολικός ιερέας για τους καθολικούς της γύρω περιοχής και η εξομολόγηση γινόταν στο ιατρείο.

Επειδή με τη σύζυγο από παιδιά παρακολουθήσαμε κατηχητικό σχολείο, αποφασίσαμε να στείλουμε και τις κόρες μας. Δέχτηκα να πάνε στα Μουδανιά, εάν τις δέχονταν ως καθολικές που ήταν. Δεν είχε όμως τότε για παιδιά. Μία κυρία όμως είπε στην σύζυγο: «Αν θέλετε να ακούσετε λόγο Θεού, κάθε Σάββατο στο Μοναστήρι του Τιμίου Προδρόμου στην Μεταμόρφωση Χαλκιδικής ομιλεί ο Γέροντας π. Γρηγόριος».

Ήταν καλοκαίρι και πήγαμε οικογενειακώς. Όλα πρωτόγνωρα για μάς. Πολύς κόσμος στο προαύλιο, όπου θα γινόταν η ομιλία. Με πολλή προσοχή, ίσως και με περιέργεια παρακολουθήσαμε την ομιλία. Πιστεύουμε ότι όσα ακούσαμε εκείνη την μέρα δεν ήταν τυχαία, αλλά θέλημα Θεού. Πιστέψαμε ότι αυτή η ομιλία έγινε ειδικά για μας. Ο Θεός μάς καθοδήγησε σ' αυτή την ομιλία για να προβληματιστώ και ν' αρχίσω την αναζήτηση και μάλιστα με έντονο ενδιαφέρον.

Ο σεβαστός Γέροντας αναφέρθηκε στο Άγιον Όρος και στην ιστορία του. Ήταν συγκλονιστικό για μένα και τη σύζυγο μου. Οι κόρες δεν πολυκαταλάβαιναν λόγω της ηλικίας τους. Το συγκλονιστικό ήταν η περιγραφή της εισβολής των Λατίνων Καθολικών στο Άγιον Όρος με επιμέλεια Βέκκου (Πατριάρχου) και της άσχημης συμπεριφοράς τους απέναντι στα Μοναστήρια και τους μοναχούς οι οποίοι δεν δέχονταν να συλλειτουργήσουν μαζί τους. Με κατέπληξε ο Γέροντας, γιατί μιλούσε με ηρεμία και με πόνο ψυχής. Επίσης αναφέρθηκε και σε κάποιες διαφορές μας που δεν επιτρέπουν τη συλλειτουργία και τη συμπροσευχή, διαφορές που επήλθαν μετά το Σχίσμα, αφού οι Καθολικοί κατήργησαν ή αλλοίωσαν κάποιες παραδόσεις της Χριστιανικής πίστεως. Όταν επιστρέψαμε για δεύτερη φορά στην πατρίδα οι φίλοι μας και οι πελάτες μου μας δέχτηκαν με χαρά και όλα πήγαν πολύ καλά.

Με την πρώτη ευκαιρία επισκεφτήκαμε το μοναστήρι του Τιμίου Προδρόμου. Ήμουν μόνος με τη σύζυγο. Στην επιστροφή, ενώ οδηγούσα, της είπα ότι αποφάσισα να βαπτιστώ Ορθόδοξος. Της εξήγησα ότι έταξα στην Παναγία ότι μόλις όλα τακτοποιηθούν θα βαπτιστώ. Οι κόρες μου δέχτηκαν επίσης να βαπτιστούν. Ήταν ήδη έφηβες και είχαν εμπεδώσει πολλά για την Ορθοδοξία παρακολουθώντας τους προβληματισμούς μου αλλά και τις διαπιστώσεις μου.

Για λίγους μήνες κατηχηθήκαμε και μετά έγινε η βάπτισή μας στην Ιερά Μονή Αγίου Αρσενίου στο Βατοπέδι Χαλκιδικής. Η βάπτισή μας έγινε από τους σεβαστούς Πατέρες π. Γρηγόριο και π. Θεόκλητο, που τόσο μας βοήθησαν και μας βοηθούνε στην πορεία μας. Ανάδοχος, γνωστή και φίλη της οικογενείας από την οποία και τον σύζυγο της ακούγαμε συχνά λόγια ωφέλιμα για την περίπτωσή μας.

Κατά τη διάρκεια του μυστηρίου ζήσαμε και οι τρεις μας αξέχαστες στιγμές και συναισθήματα. Δεν είναι εύκολο να ειπωθούν δημοσίως. Εκείνο που μπορώ να πω μόνο είναι, ότι όλα μαρτυρούσαν την παρουσία του Θεού.

Δοξάζω τον Θεό που ακόμη μου υπέδειξε τον δρόμο της ιεροσύνης, αφού, με τη βάπτισή μου, ο φιλεύσπλαχνος Θεός με απάλλαξε από τις πολλές αμαρτίες του παρελθόντος. Βέβαια είχε προηγηθεί της βαπτίσεως και η εξομολόγηση. Όταν πληροφορήθηκα ότι μπορώ να γίνω ιερέας και μου έγινε η πρόταση, είπα το ναι με χαρά, αλλά και με φόβο κατά πόσο θα φανώ αντάξιος στην πρόσκληση του Θεού. Όταν ήμουν νέος, είπα το όχι στην ίδια πρόταση των καθολικών. Δεν θα πάψω να ευχαριστώ τον Θεό που με φώτισε τότε ν' αρνηθώ, αλλά δεν θα πάψω κυρίως να τον ευχαριστώ που μου αποκάλυψε πού βρίσκεται η αλήθεια.

Με αγάπη Χριστού κι ευχαριστίες προς όλους, π. Κωνσταντίνος

Από το περιοδικό ΕΡΩ του Κέντρου Ενότητας και μελέτης – προβολής των αξιών μας, τ. 3, Ιούλ.-Σεπτ. 2010, σελ. 24-8.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>